kõik wastu meelt olema, nii kadunud
jüüres lauldud jaa, – nad näejwad juba
nii elueas opmann oli, aga jüssi hakas
pahwas üheft-kuuft-jeda laulu, „Nüüd juur
keha matame," laulma. Opmann pomis
puufäreşift wastu: „Pole ta weel maetud."
Matufed olimad jalleşippärast nii teisteleşi.
„Ta polnud jeda wäärt et teda wägede kulu
jaa maetud, ta lõpetas ise oma elu kuula
Nüüşeşeid juttuşid aeafimad matufeliſt
kodunimmes. Wanapehepap, Toomas, ütl
naerdes teiste juttu wahele: „Kuulge, matu
uſuteſeda, et meie wana opmann, kes mei
oda lõpmata repiga pinſeldas, täna õhtu
õõesti kodutuleb." Mõni jälle ütles: „Ja t
wiſt enmoft weel peale ſuurma härrade
näidata, nii tuunis ta muiste oli."
Mõni naeris kõgunii Toomajutu peale, õelda
„Toomas, ja oled õõeste üks „ſorlapuhuja,"
ja muidu tead et wa opmann hundiſõõt tä
õhtu kodutuleb, mis tõal jüs maha jäi?"
„Kas teie ei kuulnud mis ta weel wastapan

nii ta punſäärnis (kirstus) oli ja meie temale
hinge ülendamiſe laulnſi laulſime. Ta ja
ütles: „Pole ma weel maetud." Muidugi teada
et ta jüs kodu tuleb," ütles Toomas. —
Pühapäewa õhtupoolne aeg oli mõiſa maades
täitſa wagune oji, ſeſt, nes kuulis jüs wagſt
päewa, nii opmann elus-kodu oli; oli ta pühä
hw-õõpäew, alaſõpmata riſakära kah.
Õhtu peale päiweſe lõoja minemiſt oli juba
mõiſa maeaales kolinat kuulda, mis opmann
ülewaatamiſt kuulutas. Kolin läks aeg-aeal
ikka kuuemaks-ka wümſelt hakaſiwad
nõiu kobuſed hirmſaſt hirnuma, nus opmann
oma kadakaſe repiga neile kuuaſeid ja jüi=
ſeid tuhandeſi jelga ladus. Kui arwas et neile
juba küll, jüs läks ta laomaſe lauta, kuſta
nüſama juguſe hirmſa lahinaj ääga pidas ja
nõnda iga õhtu nii kuke lauluni.
Mõiſa mehed pidaſiwad üheſ meelel nõu kudas
opmanniſt-lahti ſaada. Nende arwates oliſe kõige
parem nõu: Teeſiwad näidawa rohtade
peale ſiſtid ütſ, arwates, et ta piſtiſid õõeste